

Hensyn til Baretagelsen af deres Hverv. Thi hvorledes er Amtmanden og Fuldmægtigen stillet ligeoverfor Befolkningen? I gjennem mange forskellige Led, i saamange forskellige Retninger staae de i en saa nær Berørelse med Befolkningen, at Controlten kan blive ligesaa let og ligesaa umiddelbar fæe ved Hjælp af Fuldmægtigerne og Lægsmanden, som det nu fæer ved Lægsforstanderne og Lægsmanden; og hvad vil saa Udbyttet være af denne Control? Det vil være det, at Controlten fra deres Side, som egentlig have Hovedlisterføringen, som skulle bruges ved Udskrivningen, bliver umiddelbar, istedetfor at den nu fæer ved mellemiggende Led, hvorved Listerne bringes til Udskrivningschefene, som boe fjernt fra hine Myndigheder. — Jeg troer, at paa den Maade er der vundet meget Betydeligt. Og hvorledes stiller Spørgsmaalet sig ligeoverfor Ministeriet og ligeoverfor Tropperne? Ministeriet og Tropperne skulle for Diebliffet sørge for, at saavel Udskrivningschefen som Amtmanden ere vidende om Alt, hvad der foregaaer med Hensyn til Mandstabs Indkaldelse, Fordeling etc., de skulle begge være vidende derom. Nu gad jeg dog vide, om vort Forslag ikke i den Henseende er en Binding. Man klager bestandigt over, at de daglige Forretninger vore; — Papiret koster mere og mere, og Forbruget af Lat er grændseløst, og dog er man ikke fornøiet med at miste noget af disse Mellemlid og derved en Deel af de stigende Forretninger, at faae Forholdet simpelt og klart ordnet saaledes, at det er let at oversæe. Naar man da spørger efter Tilliden, saa svarer jeg, at Tilliden ma a findes; thi findes den ikke til Amtmanden, saa findes den ikke til Nogen. Man har nævnt Kjøbenhavn som det Sted, hvor vore Antydninger til en Omordning dog ikke kunde faae Noget at betyde, og hvor Forholdet maatte blive ved det Gamle; nei i Kjøbenhavn, netop der ville de faae Noget at betyde; thi netop i Kjøbenhavn kan det hænde sig, at der boer ved Siden af hinanden, ja maafæe i det samme Huus, hver i sin Etage, to forskellige Myndigheder, som saa at sige føre de tilsvarende Lister, den ene for det borgerlige Udskrivningsvæsen og den anden for Hærudskrivningsvæsenet. Borgerudskrivningsvæsenet og Hærudskrivningsvæsenet ligge saa nær hin-

anden, ligge saaledes ind imellem hinanden, at det vilde være en stor Feil, om disse to Ting skulde blive ved at være skilte fra hinanden.

Jeg har saaledes viist, hvad der kan opnaaes ved at betrede denne Bei, der af Fleertallet er antydet; det ligger vel ikke for, at den nu skal betredes, men der ligger for, at der holdes en Mulighed aaben til at gaae den Bei, en Bei, som sparer Mellemlidene, udykker Controlten og gjør den mere umiddelbar og Forretningerne hurtigere, og — jeg skal komme tilbage dertil, — ligeoverfor en udbrydende Krig og under Krigsbegivenheder er det af den yderste Vigtighed, at den tilstedeværende borgerlige Myndighed er en saadan, som af de administrative Traade har saa mange i sin Haand som muligt, og at Udskrivningsvæsenet, uden at bryde den Listerføring og den Control, som er tilstede, kan udføres samt idigt paa saa mange Steder som muligt. Naar man saa har sagt her i denne Sal: men kom ikke Mandstabet i 1848 meget hurtigt og raff ind, saa siger jeg; der var Nogle, som kom meget raff ind, men der var ogsaa Adskillige, som bleve længe borte, ja jeg vil gaae meget videre. Jeg skal nemlig gjøre opmærksom paa, at uagtet den dobbelte Listerføring var der dog dem af Mandstabet, der bleve borte den hele Tid, som samtlige Krigsjaar bleve hjemme og aldrig bleve fundne; og hvor der skulde fæe en hurtig Indkaldelse og en hurtig Tilveiebringelse af Mandstabet, der fæete det med stor Banselighed og med Norden. Man skal nemlig erindre her i Thinget, at vi have havt en Sag for om en Mand, som Mar igjennem blev ved at gaae under et andet Navn og verserede stadig under forskellige Benævnelser mellem forskellige Myndigheder. I det sydlige Sjælland heep han Peer Hansen eller Jacob Beerssen, hvad det nu var, men da han kom ind, sagde man, det er ikke Peer Hansen eller Jacob Beerssen vi skulle have fat, men vi skulle have fat paa Hans Paulsen, og saa sendte man ham hjem; naar han saa kom igjen, sagde man, det er ikke Hans Paulsen, vi have med at bestille, men det er Hans Beerssen, og nu siger man jo, at Du ikke er Hans Beerssen, — fort sagt, der var en stadig Forvirring; Troppen paastod, at han var Hans Paulsen, og